

Григорій Фалькович

Смік- Тиндик

Найкумедніші вірші
для малят і дорослих

Mikko

Ця книга
належить:

**ББК 84.5
Ф19**

Найкумедніші вірші для малят і дорослих

Фалькович Г. А.

**Ф19 Смик-тіндинк. — Харків: Mikko, 2009. — 128 с.: іл.
ISBN 978-966-2270-01-3.**

Якщо ви хочете посміятися і навіть пореготати, то ця книжка саме для вас. Ви навіть не здогадуєтесь, які смішні й веселі вірші чекають на вас, і починаються вони просто з наступної сторінки.

А щоб переконатися в цьому, перегорніть її і... тримайтеся за живіт, бо сміху буде ой-ОЙ-ОЙ!!!!

**ББК 84.5
Ф 19**

ISBN 978-966-2270-01-3

© Г. А. Фалькович, вірші, 2009
© В. А. Юдіна, іл., 2009
© М. М. Пасічник, іл., 2009
© Видавництво «Mikko», 2009

Григорій Фалькович

Смік- тинацік

Намалювала
Валерія
Юдіна

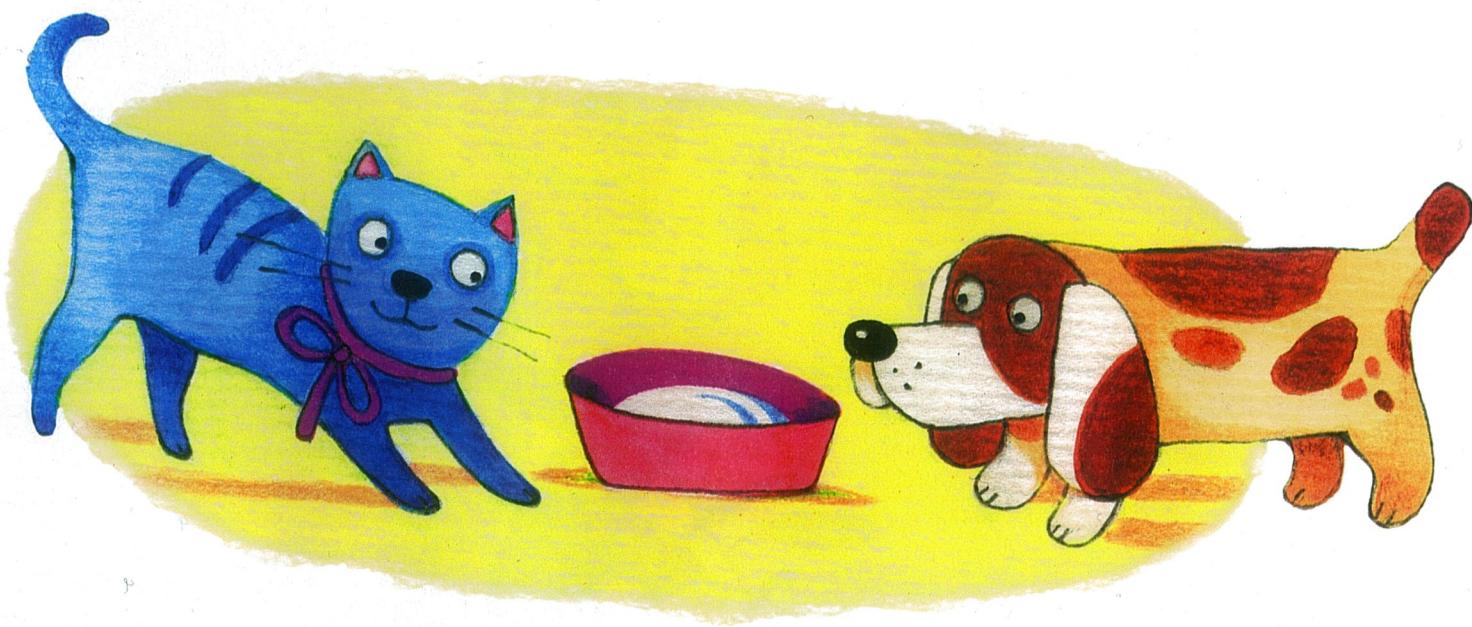
Грип

Ми хворієм, як належить:
 В горлі — біль, у носі — нежить,
 В грудях — бухкання і хрип.
 Ми хворіємо на грип.

Кашель, піт, важкі повіки.
 Все набридло: мед і ліки,
 Молоко, лимони, чай —
 Вірні друзі, виручай!..

В мене двоє вірних друзів —
 Друг Джульбарс і друг Мурко,
 Тож і п'ють вони по черзі
 Тепле з медом молоко.

А хотів пігулку дати,
 То відмовились ковтати.

На Кудикіній горі

На Кудикіній горі,
У нічийному дворі,
У куточку, в холодочку
Два півні ладнали бочку,
Наче справжні бондари.

Ось уже й готова бочка.
Ось на бочку всілась квочка
Та й запитує-квохоче
В того, хто шипить, стрекоче,
Хто іде, повзе, плигає,
І летить, і пробігає:
«Ти куди повзеш, куди?
Ти куди ідеш, куди?
Ти куди летиш, куди?
Куд-куди? Куд-куди?
Куд-куди?»...

Вже пройшло чимало літ,
Помінялось листя, цвіт,
Інші зміни відбулись,
Тільки тут — як і колись —
В холодочку, у дворі,
На Кудикіній горі
Ще стоїть боката бочка,
Ще сидить на бочці квочка
Та й питає, як завжди:
«Ви-куди-куд-куд-куди,
Ти-куди-куд-куд-куди?..».

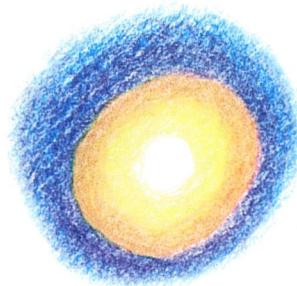
Стрибуни ж і ходуни,
Повзуни і летуни:
«На Кудикіну гору —
До нічийного двору,
На Кудикіну гору —
До нічийного двору».
«На Кудикіну го...
До нічийного дво...»

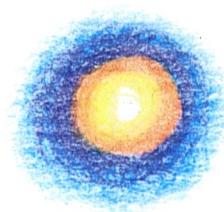
Казковані коні

Наснилися доні небачені коні:

У яблуках — сині, без яблук — червоні,
 Копита — посріблени, очі — як зорі,
 Розвітрені гриви і крила прозорі.

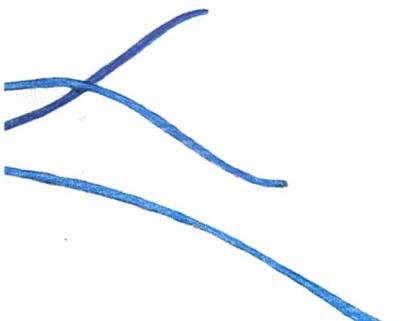
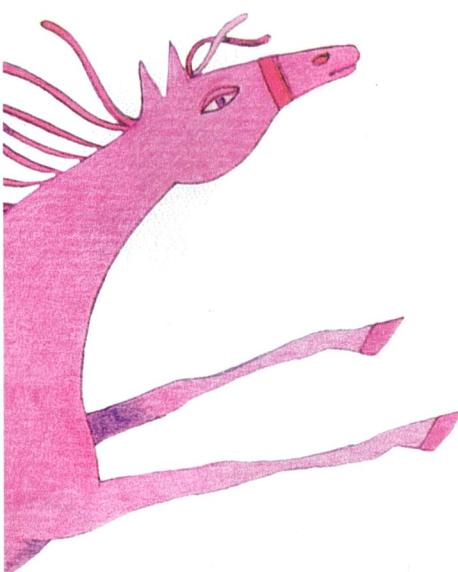

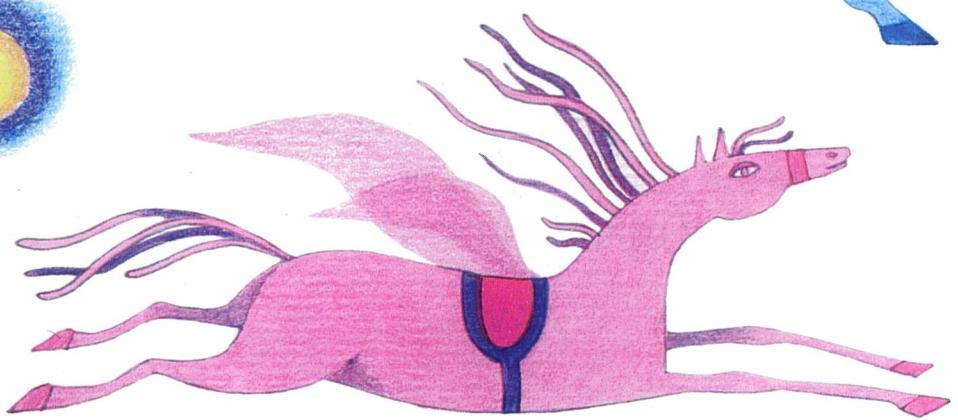
Це сталося в поїзді, в спальнім вагоні;
 І мамі наснились казковані коні,
 І татові коні явились у сни:
 Уважно-уважно дивились вони —
 Неначе просились летіти із ними,
 Кудись вдалину чи уже з далини...

А потяг потяг вісімнадцять вагонів
 На довгих-предовгих аж сім перегонів,
 І, заспані, спали вже кілька годин
 Зелені вагони — усі, як один.

І тільки у сьомім, у спальнім вагоні
 Чекали світанку замріяні коні,
 Злітали над потягом, над перегоном,
 Когось виглядали над сьомим вагоном
 І знов поверталися крізь вікна бездонні —
 Звичайні-казкові-небачені коні:
 Без яблук і в яблуках, сині й червоні,
 Копита — посріблени, гриви — розвітрені,
 Крила — прозорі, очі — як зорі.

де поділися бутерброди (загадка)

Ми катались на санчатах,
А Джульбарс стояв на чатах —
Вартував портфелі, сумки,
Ранці, ручки, папки, гумки,
Розмальовки для природи,
І чотири бутерброди.

А тепер питаю Вас:
Що пропало за той час,
Поки спанієль Джульбарс
Гавкав і стояв на чатах,
Ми ж катались на санчатах?

Підказка перша:
Дочекались
ми пригоди —
Зникли наші...

Підказка друга:
Знову я питаю вас:
Може, то зробив...?

Чорний пес породи Джейк

Чорний пес породи Джейк
Любив прогулянки і стейк,
А білий пес породи Джан
Любив сардельки та диван,
А цуценя породи Майка
Любила, щоб її хазяйка
У колі рідної сім'ї
За вушком чухала її.

Собаки, так як і народи,
Бувають різної породи.

Морські вовки

А сьогодні я і Вовка —
Два морських завзятих вовка:
Не тому, що хижаки,
А тому, що — моряки.

...Вже й не Київ це довкола —
Зник будинок, зникла школа,
Зникли парки і ліси,
А з'явились паруси,
Хвилі, щогли, такелаж
Й наш бувалий екіпаж.

По-морському, лікар — «док»,
По-морському, кухар — «кок»,
А от слово «кораблі»,
Слово «друг» і слово «мама»
Називаються так само —
На воді і на землі.

Надимає вітер щоки —
Дме у паруси на щоглі
У безмежнім океані,
А, насправді... — в нашій ванні.

Хоробрі хробаки

ва хо-р-р-ро-брі хробаки
 Й два смі-л-л-ли-ві слимаки
 Закладалися на гріш,
 Хто з них бігає скоріш.

А дистанція така —
 До трухлявого пенька.
 Скоро землю вкриє сніг,
 Та ніхто ще не добіг.

Твоя мета

Своя мета життя — в кота.
Мабуть, не та мета — в кита.
Та й в них, напевне, не така,
Як у гиндика чи бика.
А у бика, вважаю я,
Мета — інакша, ніж моя.

Вже чималі й твої літа.
Скажи, яка твоя мета?..

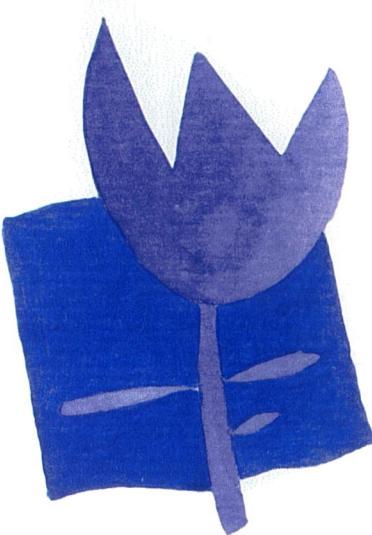
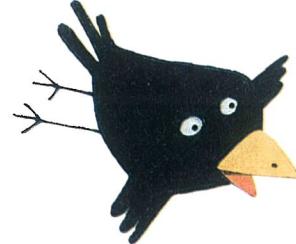
Переляк

Я усіх навчу вас, як
Подолати переляк.
Ні, мабуть не доскажу:
Ще не можу, ще дрижу.

Побажалки

Я бажаю нашій киці,
 Щоб жила вона в столиці,
 А разом із нею й ми
 Стали щоб сто-лич-ни-ми.
 Я бажаю нашій Джульці,
 Щоб ні хлопці, ні прибульці,
 Ні Кощій, ні Фантомас
 Не забрали Джульку в нас.
 Я бажаю нашій бабці,
 Щоб не тисли бабці капці,
 І щоб я щоденно міг
 Їсти млинчики й пиріг.
 Я бажаю літакам,
 Горобцям і ластівкам,
 Щоб на бурю не збиралось,
 Не горнулось до біди,

Щоб, де схочеться, літалось
 І сідалося завжди.
 Я бажаю в нашій школі
 Школярам легкої долі,
 Щоб директор, школа й клас
 Берегли, плекали нас,
 Бо такі важкі й складні
 Для дітей роки шкільні.
 Я бажаю мамі й тату
 Твердо знати й пам'ятати,
 Що найперше — це сім'я,
 А в сім'ї найперше — я.

Я ходив, шукав природу

я

ходив, шукав природу:
Завітав був до городу,
Там ховались огірки —
Солоденькі, не гіркі.

Потім я ходив у лузі,
Де стояв лелека в тузі,
А навколо — щедроцвіт,
Вуж, бджола й сусідський кіт,
Що прийшов за мною вслід.

Забрідав я в дальній ліс,
Вибрідав крізь верболіз,
Побував ще й у саду,
Бачив груші у меду,
Бачив райдуги, сніги,
Зливи, гори, береги...

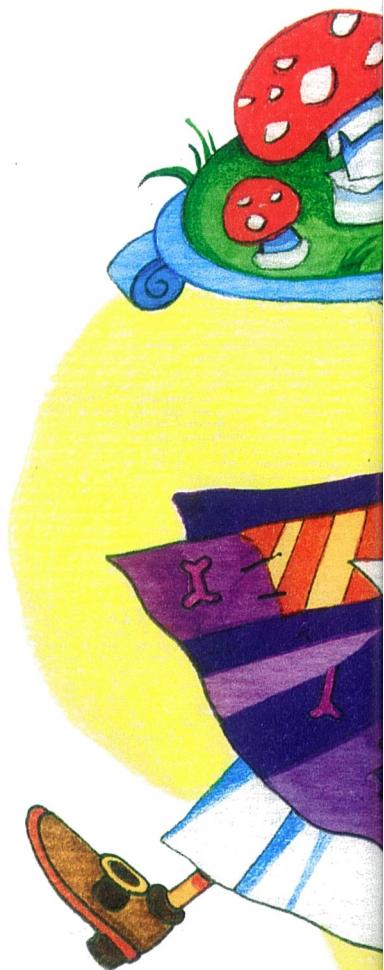
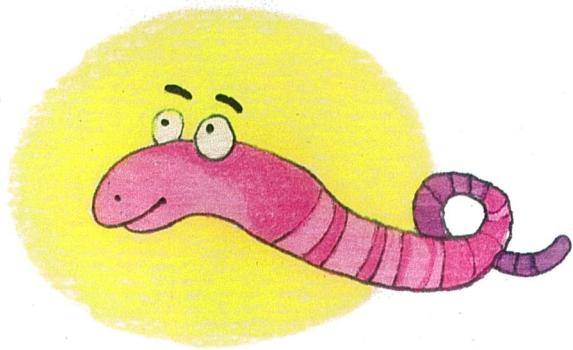

У негоду і в погоду
Я ходив — шукав природу.
Що воно за дивина:
Як дізнатись, де вона?

Щось-ні-з-чим, ніщо-із-чимось

Гульки, ліньки та нестатки
 Завели такі порядки:
 До людей, які в літах,
 Зранку ходять по хатах.
 А як ладяться у гості,
 Візьмуть скибку нічогості,
 Із нічим шматок абища,
 Повну миску нікудища,
 Щось-ні-з-чим, ніщо-із-чимось,
 Щоб саме собі крутилось,
 Півкаструлі довгоспляші
 Ще й мензурку всепропаші —
 Потім горнутъ все у клунок
 І несуть у подарунок.
 Хочеш подарунок мати —
 Гайда двері відкривати!

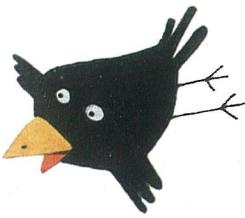

Манікюр

Якось двом із наших кур
 Ми зробили манікюр.
 Вони зранку не вітаються,
 Манікюрами пишаються,
 Вже не хочуть жити в селі —
 Копирсатись у землі.

День пройшов. Голодні кури
Зберігають манікюри:
Навіть соромно й казати —
Гній не стали розгрібати.
А їх подруги й сусідки
Вигрібають, хтозна й звідки
Хто зернинку, хто личинку,
І жучка, і хробачка.

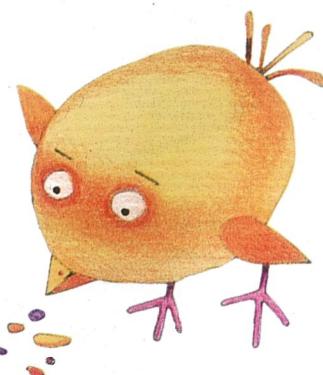
Час іде. Голодні кури
Зберігають манікюри.
Стало схоже їхнє пір'я
На обсмикане ганчір'я,
Похилилась голова,
І хода якась крива.

Розтривожився курник:
Чути лемент, зойки, крик.
Та нарешті, та на щастя —
Лак облущився і зник...
Вже й забули наші кури
Про колишні манікюри,
Залюбки живуть в селі
Та й знаходять у землі
І зернинку, і личинку,
І жучка, і хробачка.

А дорослі як зберуться,
Так над нами і сміються:
Не для того манікюри,
Щоб пишались ними кури!

Тун, туркун і туруканець

Тун, туркун і туруканець
Тюхтюльнули в закаранець,
А шмурткий, хуркий жахпіх
Пошарамкав геть усіх.

Щоб тобі не знати бід,
Не тюхляй, куди не слід.

Поміняйте нам м'яча

Перескоки, перегуки,
Не дается м'яч у руки:
І спішить він, і плигає,
І між ноги пробігає,
І не може нас догнати —
Він не вміє з нами грati!
Поміняйте нам м'яча,
Стрибунця і втікача,
Бо інакше ми всім класом
Будем грati у квача.

Перескок і перегук,
Не дається м'яч до рук:
І спішить він і стрибає,
І між ноги пробігає,
Не встигає розвертатись —
Він не вміє з нами гратись!

Комп'ютерні проблеми

У комп'ютера — проблеми:
 Він боїться Яни й Емми,
 Бо вони хоч невеличкі,
 Та гидкі в дівчаток звички:

Відбирати в нього мишку
 Й кликати сусідську кішку,
 Потім ждати, що вона
 Уполює гризуна.

Добре, що пухнастий гість
 Зранку техніку не єсть.

Мадам і Портос

Завірюсі в полі,
Снігу й холодам
Хто радіє? — Коллі
На ім'я Мадам.

Не тюхтій, не плакса
У такий мороз
Хто сумує? — Такса
На ім'я Портос.

А тер'єру Бланку
Що ота зима:
Він чекає зранку
Дівчинку Світланку —
А її нема.

Вибачалки

Вибачаю маму й тата
 За смачний пиріг до свята,
 За цукерки і за квас
 І за те, що цілий клас
 Раптом завітав до нас.

Вибачаю кицю Мицю,
 Що її, як рукавицю,
 Підкидав я і ловив:
 От за те, що не зловив
 Ще й серванта завалив,
 Я з розпуки та відчаю
 Кицю Мицю вибачаю.

Вибачаю
 Склянку чаю,
 Що, коли вона пилась,
 То на мене й пролилась.
 Отже, всіх, кого побачу,
 Я і вибачу, й пробачу,
 Крім нахабного стільця,
 Що набив мені синця.

Не давайте мені їсти

Я наївся досхочу —
 Тільки дихаю й мовчу,
 Бо уже мені до рота
 Не пролізе навіть шпрота,
 Навіть макова зернинка
 Чи зернинки половинка.

І не встати, і не сісти,
 Тож я змушений сказать:
 Не давайте мені їсти —
 Ще хвилин, приблизно, п'ять.

Присплялки

Xто лягати спати звик
Звечора на лівий бік —
Знай, такому диваку
Буде мулько на боку.

Ну, а хто лягати звик
Звечора на правий бік —
То такому бідаку
Кепсько буде на віку.

Хто засне на животі —
Буде жити на самоті,
Хто на спині чи спині —
Ждуть його тривожні дні.

Хто навсидячки засне —
Тих негода не мине,
Хто ж навстоячки засне —
Буде в них життя сумне.

На сьогодні годі з вас.
Все. Добраніч. Спати час!

Хвости

Сірий вовчик, лев і птах,
Поні волохаті —
Всі з хвостами, при хвостах,
Всі такі хвостаті.

І собаки, і коти,
І слони, і миші:
Де не глянь, хвости, хвости —
З ними красивіше.

Тільки в нас хвостів нема,
Чи то літо, чи зима:
Ні у мами, ні у тата,
Ні у маминого брата.
Ще й сусіди й гості —
Геть усі безхвості.
У такій родині
Сумно жить дитині.

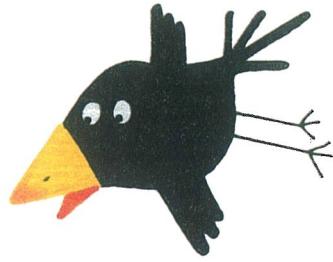
Чарівник

Я

великий чарівник
Я уже до цього звик.
Ось іде до нас двірник:
Я зітхнув, зробив, як треба, —
І двірник миттєво зник.
Правда, з ним раптово зник
І гараж, і голубник,
Зникли хмари і птахи,
Й всі знайомі ділахи.
Трохи сумно бути самому.
Я стою. Спинилася мить.
Ех, зовуть мене додому,
Мамин голос аж дзвенить!..
Я згадав: я чарівник.
Я зітхнув, зробив, як треба, —
І миттєво голос зник.
Зникло все. Запала тиша,

Як вночі (іще тихіша!)
 Можу ще раз я зітхнути —
 Двірника у двір вернути,
 Знов побачити гараж,
 А за ним будинок наш.
 Чути маму і птахів,
 Всіх знайомих дітлахів.

Будь-коли, коли захочу,
 Можу я розплющить очі,
 Повиймати пальці з вух —
 Повернути зір і слух.

Театрали

По театрах ми бували,
Ми — завзяті театралі.
Ми ходили на балет —
Там у них такий буфет:
Сік вишневий, «Фанта», сир,
І цукерки, і пломбір,
Вафлі, тістечка, паштет...
Нам сподобався балет.

А в неділю, в опереті,
Ми зустріли у буфеті
Тъотю Машу, тъотю Сашу
І спортсмена дядю Яшу.
Він зрадів: «Який сюрприз!»
І купив ситро на «біс».

Потім ми ходили в драму,
Там ми загубили маму,
Бо в антракті, в першім акті,
Ми відвідали буфет,
А в антракті, в другім акті,
Вже шукали туалет:
Драматичний був сюжет.

По театрах ми бували,
Ми — завзяті театрали.

Головний приз

Усанчата запрягли
Ми усіх, кого змогли:
Ігорева тата,
Льолиного брата,
Льовчину матусю,
Вовчину бабусю,
Старшокласника Сашка
І вівчарку Пастушка.

Розвеселий був забіг —
Всіх собака переміг:
Він наскочив на пенька,
Перекинув їздока
І на фініш під містком
Вмить домчав порожняком.

Я в снігу — загруз по брови:
Це ж мене він не довіз...
Ех, якби-то Пастушкові,
Ну хоча б-то Пастушкові
Головний дістався приз!

Зимові каніку...

Відурочено уроки,
Відперервано перерви:
Ми не ходимо до школи —
Заспокоюємо нерви.

Буде зимно-сніжно-дивно,
Буде вогників — без ліку:
Задля того ми й вчимося,
Щоб довчитись до каніку...

Відконтролено контрольні,
Відоцінено оцінки —
Будем свято святкувати
Новорічної ялинки.

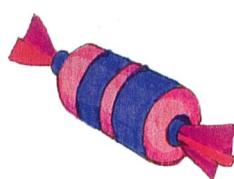
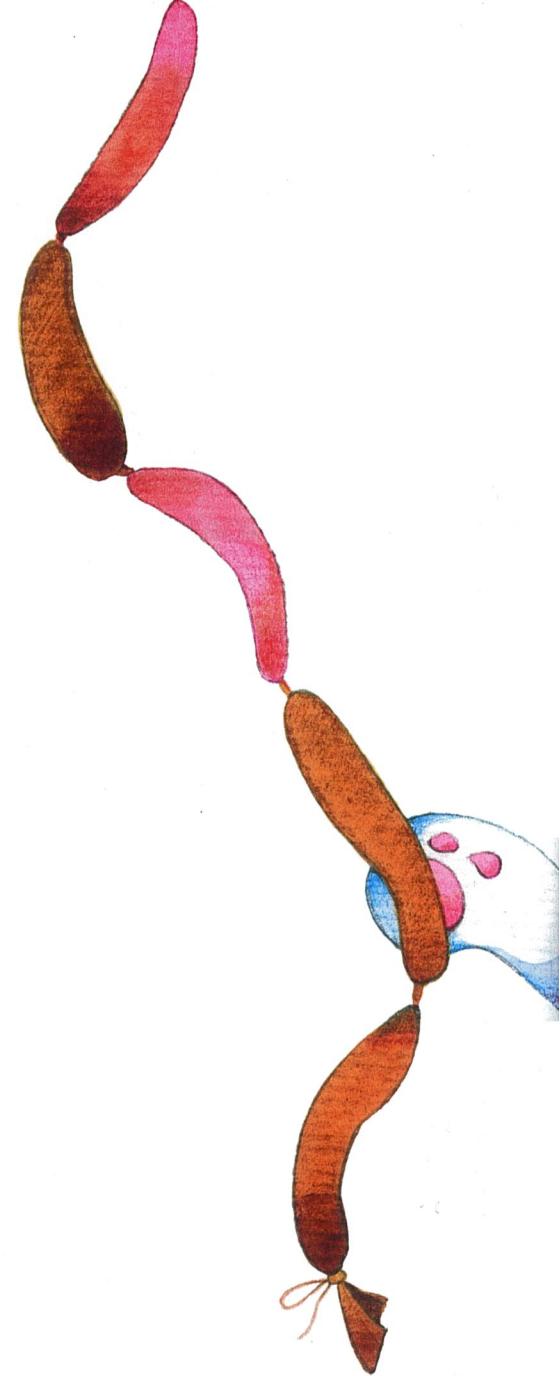
Хто зустрівся в животі

Перекочується кіт
З живота та й на живіт,
А у тому животі:
Жваві рибки золоті,
Сорок грам твердого сиру,
Цілих п'ять ковтків кефіру,
Збитий крем, м'ясні обрізки,
Дві відварені сосиски,
Дві вершкові карамельки,
Півтори сиріх сардельки,
Глазуртований сирок,
Свіжий курячий пупок,
Ще й вчорашній холодець
І яєчня з двох яєць.

Ледве диші бідний кіт:
Заболів йому живіт,
Штрикає у боці,
Тіпає у в оці.

Їстимеш усе гуртом —
Станеш отаким котом.

Смик-тіндинк (загадка)

Смик-тіндинк,
яйце-райце, —

Ми домовились про це:
Алька, Галька, Джон і Дан
Підуть зранку на майдан,
А Іван і Дон Сезар —
На Лук'янівський базар.

На базарі у Лук'яна
Упіймали гризомана:
Він загриз, а потім з'їв
Пацюка і двох слонів.

А тим часом на майдані
Пили каву у фонтані,
А розумні та цікаві
Навіть плавали у каві
Стилем «кроль»
та стилем «брас»
І обляпували нас.

Еник-беник-музикант,
Обирає свій варіант:
Смик-тіндинк, електорат,
Снікер-спікер-депутат.

Броня зimu малювала

Броня зimu малювала:
Теплу кофту надівала,
Чобіточки і пальто,
Шапку, шарфик
ще й спідницю —
Певно, щоб не застудиться.
Ось прийшла з роботи мама:
— Це комедія чи драма?
Що це на тобі надіто?
Схаменись! Надворі — літо...
Годі, Броню, мудрувати,
Годі, доню, жартувати
І дурниці малювати.
Дай-но, гляну я сама.

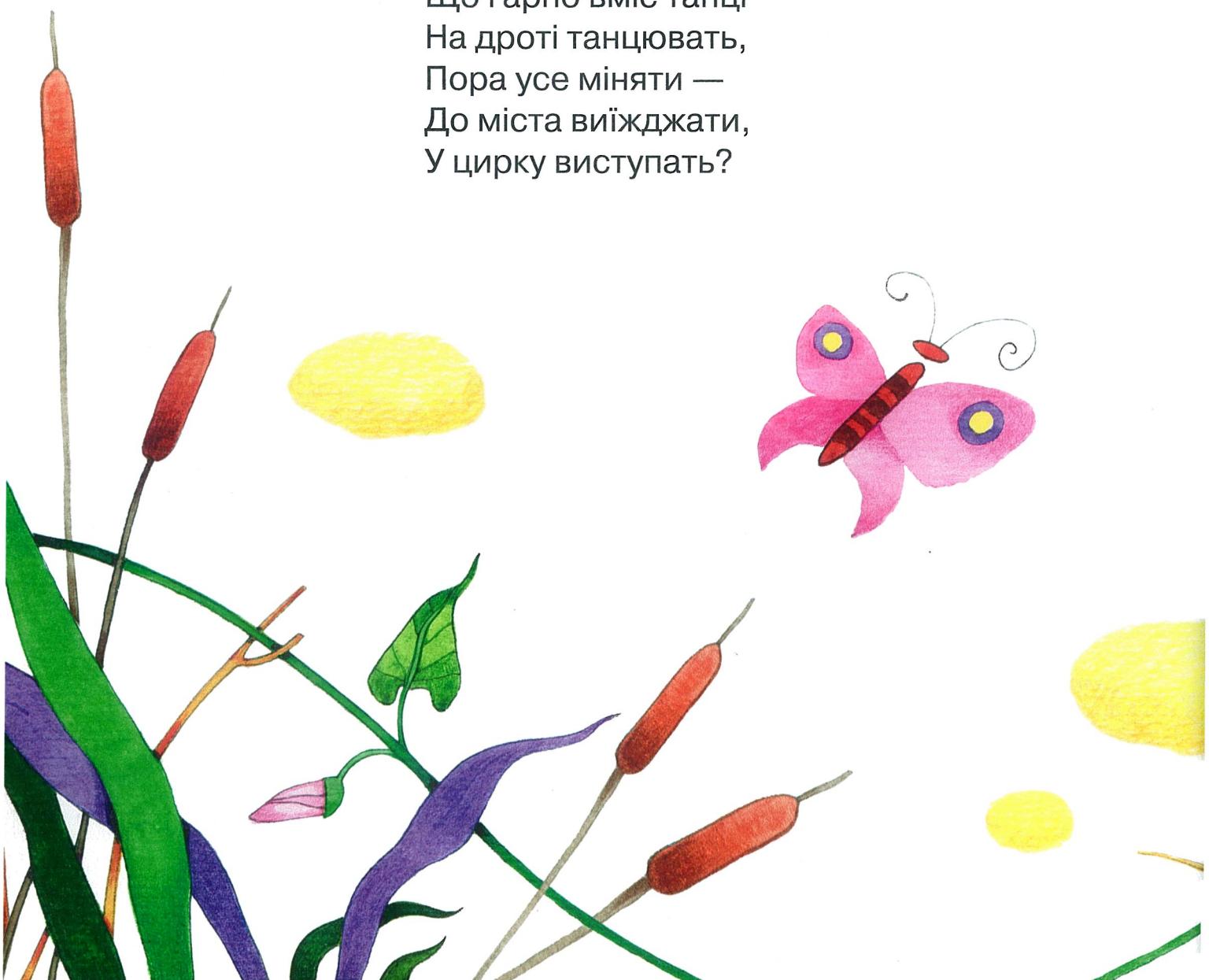
...А на аркуші — зима.
Іній. Сніг. Замерзлі ріки.
І мороз, мабуть, великий,
Бо з малюнка до кімнати
Стало вітром завівати,
І, здалось, ось-ось до ніг
Тихо ляже справжній сніг...
Мама кліпнула очима,
Пересмикнула плечима
І тихенько вийшла з хати,
Щоб дочці не заважати.
Тільки й мовила: «Дивись,
Ти того, не застудись...»

Дротянка Болотяна

Болотяна Дротянка —
Не риба і не птах.
Болотяна Дротянка
Живе на болотах
Та й бігає по дроті,
Напнутім на болоті,
Десь по глухих кутах.

То, може, цій панянці,
Болотяній Дротянці,
Що гарно вміє танці
На дроті танцювать,
Пора усе міняти —
До міста виїжджати,
У цирку виступать?

Тоді всі скажуть:
«Ах!

Оце-таки артистка!
Заслужена солістка!
Гнучка, мов акробатка,
Мабуть, лауреатка! —
Не те, що на болоті :
Не риба і не птах».

Хропсопе

На

кашне,

Під

канапе,

Як у поїзді, в купе,

Спить хвостате, рудувате,

Лінькувате Хропсопе.

Аж хитається торшер

І дзеленить секретер:

Бо тоді, як добре спить, —

І хропе воно й сопить.

Ну а спить воно чудово —

День-у-день цілодобово:

З понеділка — й до неділі.

А оскільки в даний час

Інших днів немає в нас,

То, неначе у купе,

На кашне, під канапе,

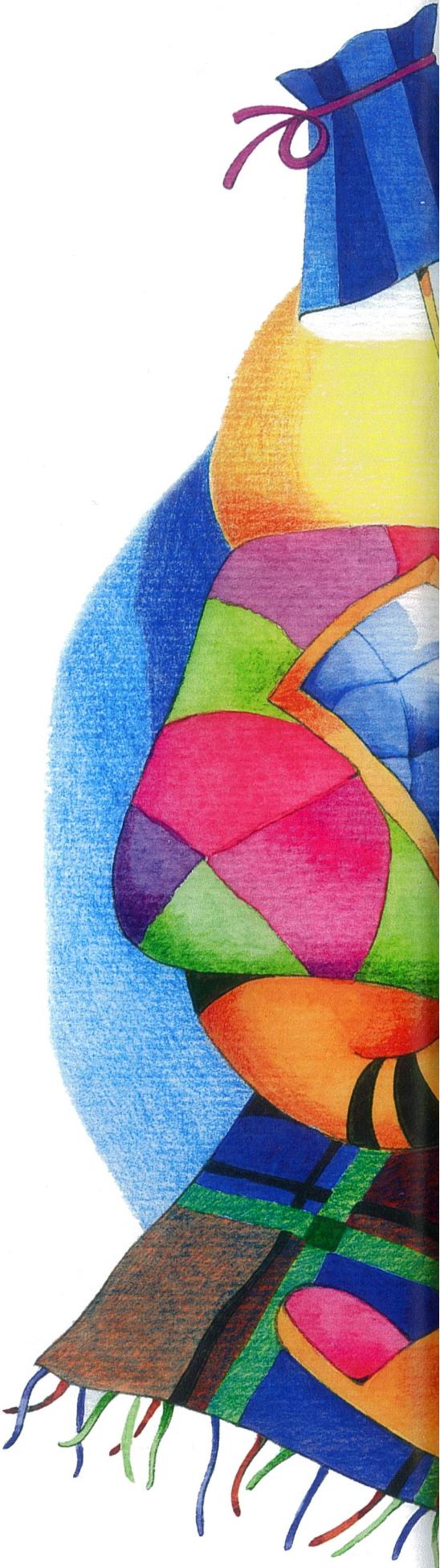
У квартирі номер сім,

Де живеться добре всім, —

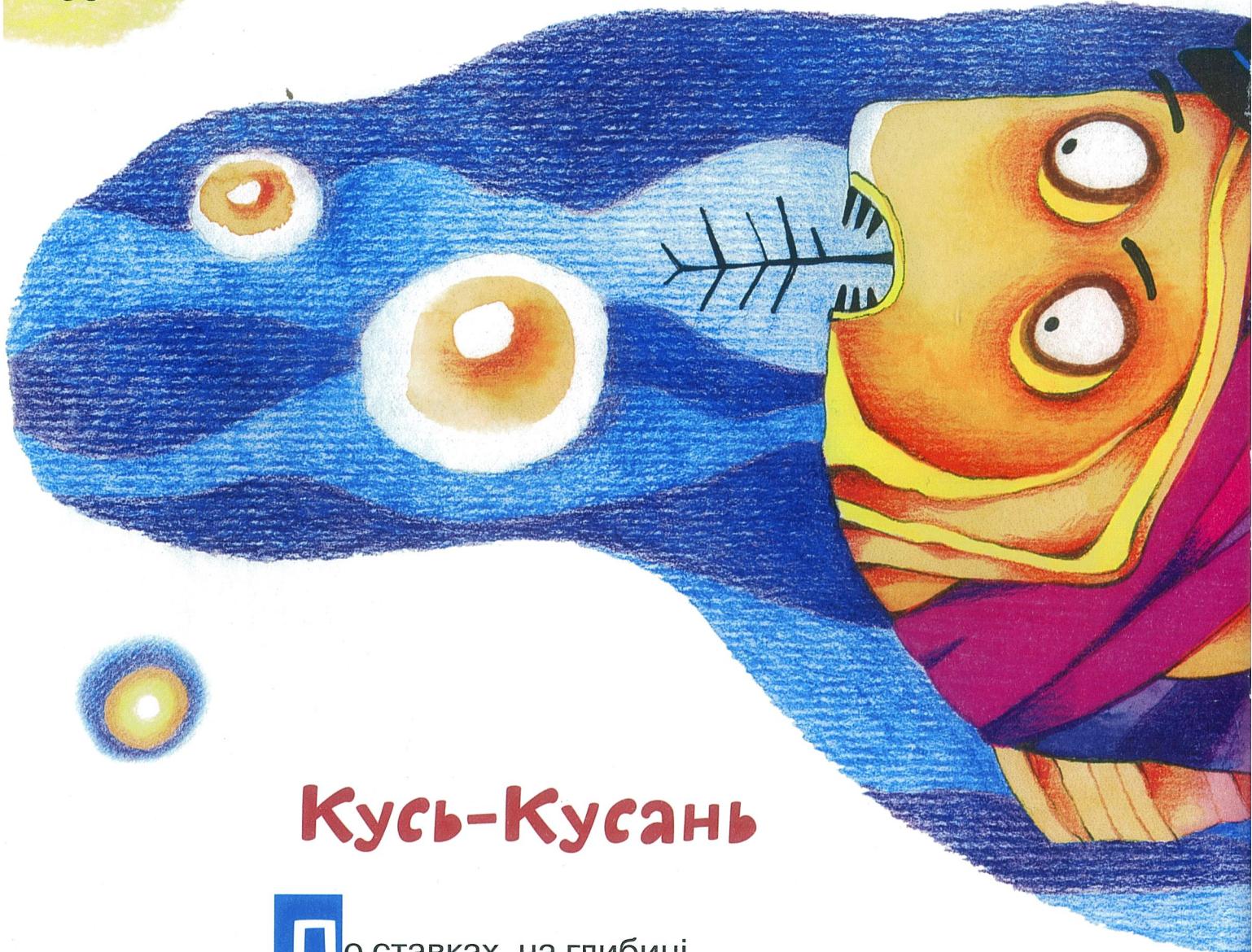
Цілий рік сопе й хропе

Ледацюга Хропсопе.

...Чи хотів би й ти, нівроку,
Подрімати хоч з півроку?

Кусь-Кусань

По ставках, на глибині,
У пітьмі, при самім дні
Хазяйнують-хижакують
Небезпечні Кусані.

Кусь-Кусань, він як живе? —
Він кусає все живе:
Кус-кусає та не їсть —
Може, так зганяє злість?
Ні, не з примхи він не їсть,
Не дурна у нього й злість:
Річ у тім, що десь у горлі
В Кусаня застрягла кістка.

I — болить чи не болить! —
Кістку!
Висмикнув!
Умить!
Тож подумай. Не спіши!
Як надумаєш — пиши,
Бо не можна навмання
Рятувати Кусаня.

Уяви: у горлі! кістка!
Отака трагічна звістка...
Тут, мій друже, зможеш ти
Кусаню допомогти:
Треба, щоб, не тремтячи,
Наперед не плачуши,
Ти проліз рукою між
Трьох зубів, страшніших, ніж
Найстрашніший гострий ніж,

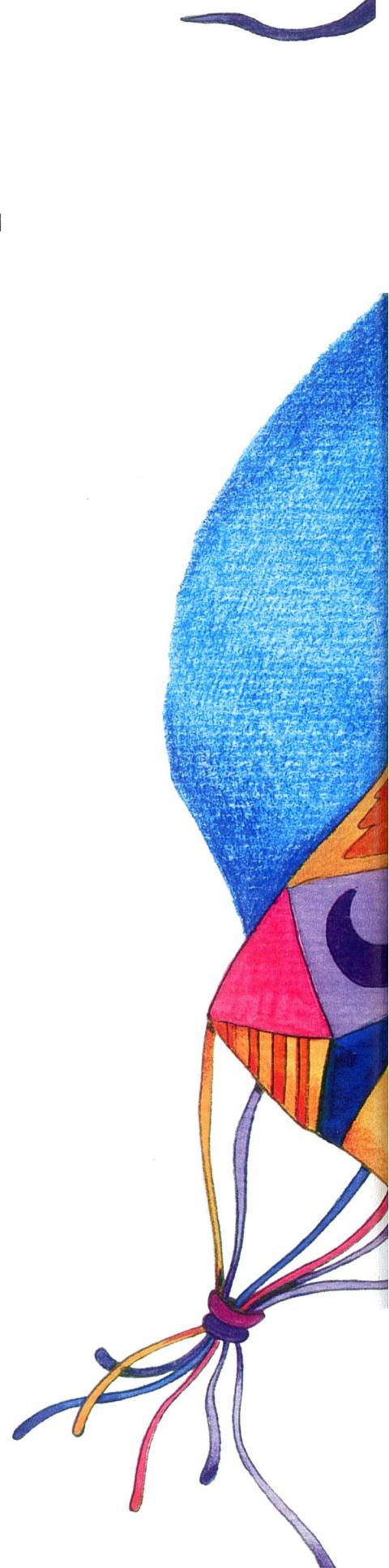
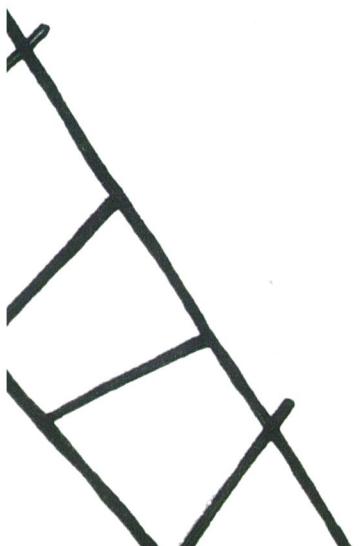
Шалахмунеси

ругий рік у нашій хаті
Симпатичні, волохаті
Тишком-нишком, десь під ліжком
Шалахмунеси живуть.

А що їх ніхто не бачить —
Це нічого ще не значить,
Бо вночі, коли всі сплять,
Ці вухаті, волохаті
Починають в нашій хаті
Царювати —
Із чарівної торбини
Сни для кожної дитини
Діставати.

Тим, хто щирий, негнівливий —
Насилають сон щасливий.
А тому, хто любить зранку
Галас, примху, забаганку,
Хто брехливий, хто жаднючий —
Насилають сон страшнючий.
Тож, вони собі пильнують,
Хворі іграшки лікують,
Упівголоса співають,
На блакитній скрипці грають.

Зранку люблять спочивати –
Спати, мріяти, куняти:
Тишком-нишком, десь під ліжком,
У куточку, на канапці,
У старій королячій шапці,
В комірчині — на перині
Чи на маминій кофтині.

Отакі у нашій хаті —
Симпатичні і вухаті,
Вайлуваті, волохаті,
І торішні, і вчораши —
Нам як рідні, як домашні —
Шалахмунеси живуть.

Дикопас багряний

Дикопаси в нашім домі
Абсолютно невідомі,
А живуть вони в пустелі,
Де немає навіть стелі.

Дикопас — хоч невеликий,
Та сумний і дуже дикий
Розмальований блондин.
Тож пасеться сам-один.

Має він багряний ріг,
Має сім зелених ніг,
Сині вуха, хвіст на пузі,
З двух боків — по жовтій смузі...

Я для того так докладно
Все розписую доладно,
Щоб оці мої нотатки
Віднайшли колись нашадки
І дізнались, як при нас
Жив багряний Дикопас.

Бундячок

Як пізнати Бундячка:

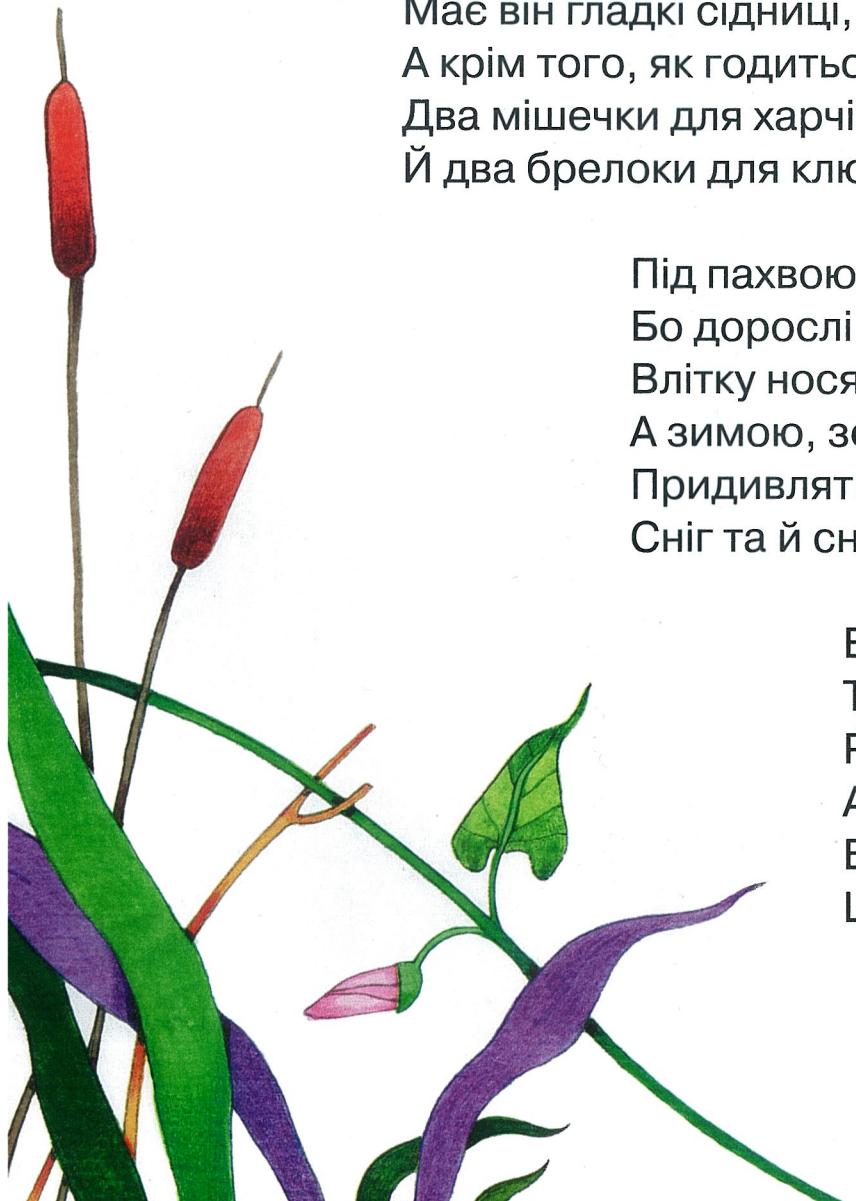
Замість носа — два гачка,
Бо дорослі Бундячки
Рибу ловлять на гачки.

Має він гладкі сідниці,
А крім того, як годиться, —
Два мішечки для харчів
Й два брелоки для ключів.

Під пахвою — два футляри,
Бо дорослі Бундячки
Влітку носять окуляри,
А зимою, зокрема,
Придивлятися дарма:
Сніг та й сніг — кругом зима.

Він уважний. Добре чує.
Там, де схоче, заночує.
Робить все на свій копил,
А тому не має крил,
Бо дорослий Бундячок —
Це тобі не літачок.

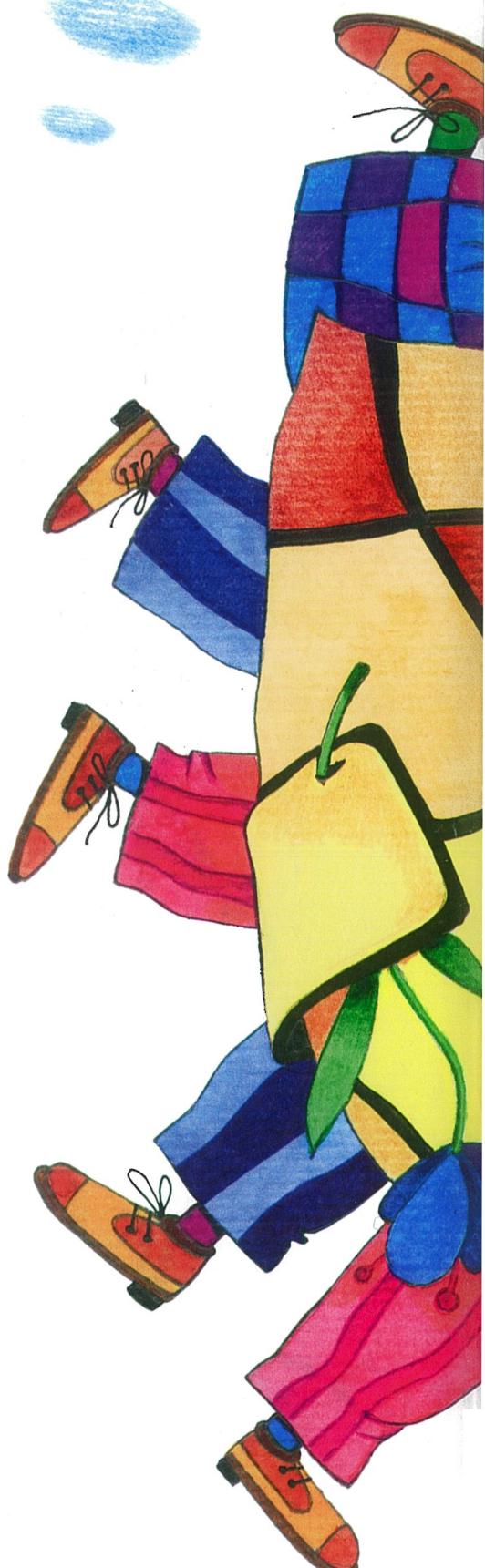

Дробот дивний

Не тому він дивний Дробот,
Що квадратний в нього хобот,
А тому, що, наче робот,
Не спиняючись на мить,
Він ногами дріботить.

Дев'ять ніг, десята — хобот...
Бідний, бідний, бідний Дробот! —
Вже неходить він давно
По театрах та кіно,
Хоч того і не бажає,
Іншим звірям заважає:
Дріботить і дроботить,
Драбатить і друтутить...

Як він вирішив задачку?
Збудував під лісом дачку,
Та й по середах, уранці,
Ходить в клуб — на бальні танці.
І говорить керівник:
«Дробот — супер-танцівник.
Хай би всі були такі,
Наче він, танцівники!»

Про заздроші

Задоволені в'юни —
По ставках живуть вони.
Задоволені й слони —
По лісах живуть вони.

Водоплавному в'юнові
Нащо заздрити слонові,
Суходольному ж слону
Нащо заздрити в'юну?

В кожного життя своє.
Тож радій тому, що є.

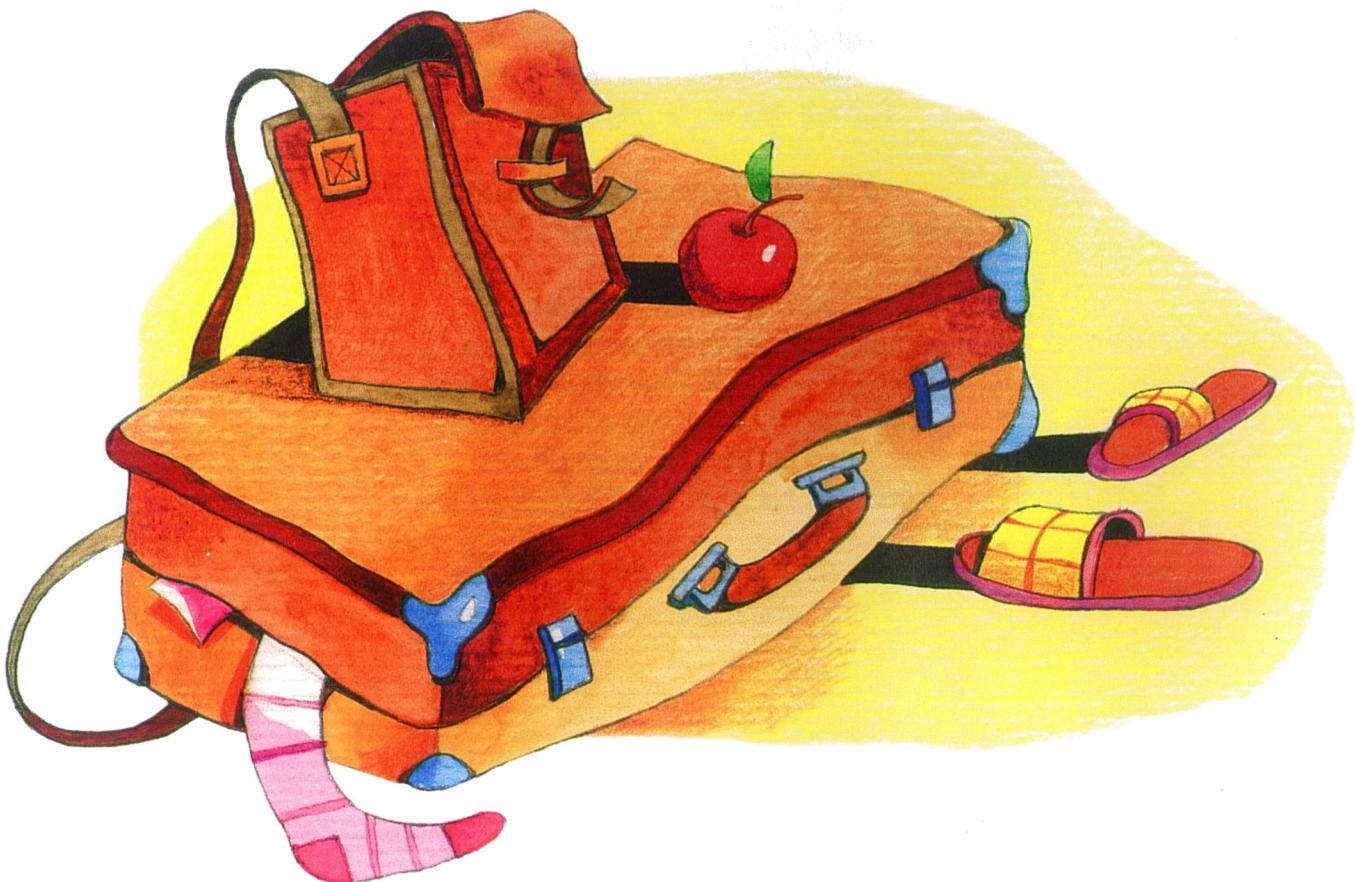
Жовтопшик

Він має жовті брови.
Він знає різні мови.
На лайку чи на крик
Він каже тільки: «Пшик!»

А зростом Жовтопшики —
Не дуже-то й великі:
Тому і збереглись...
Але про цю тваринку
Я допишу сторінку
Не зараз, а колись.

Чекай і не журись!..

Григорій ФАЛЬКОВИЧ

СМИК-ТИНДІК

(Найкумедніші вірші для малят і дорослих)

Ілюстрації Валерії Юдіної

Головний редактор *Нані Джавахідзе*
Художній редактор *Сергій Овчаренко*
Випускаючий редактор *Юлія Єрьоменко*
Літературний редактор *Наталія Матюх*
Технічний редактор, верстка *Віталій Мельник*

Підписано до друку 15.04.2009 р.
Формат 60×90 $\frac{1}{8}$. Друк офсетний.
Гарнітура Pragmatica.
Був використаний шрифт
Дмитра Растворцева «Галушки».
Ум. друк. арк. 16. Наклад 5000 пр.
Зам. № 57869

Права на видання цієї книги
належать видавництву «Mikko».
Адреса: 61023, Україна, Харків,
пр-т 50 років СРСР, 171-б.
Тел.: +38 (057) 716-17-44
E-mail: books@mikko.com.ua

З питань оптової реалізації
звертатися за тел. +38 (057) 754-36-10

Свідоцтво про внесення
суб'єкта видавничої справи
до Державного реєстру видавців,
виготівників і розповсюджувачів
видавничої продукції —
серія ДК № 3381 від 03.02.2009 р.

Кольороподіл і друк
ПП «Мікко-Сервіс» ТОВ

Oбіцяю: неодмінно
Буду вчитись на «відмінно»
І поводитися кльово,
І завжди тримати слово.

Обіцяю: буду в русі,
Помагатиму бабусі,
Не палитиму ніколи,
А тим паче біля школи.
Вивчу мови і столиці,
Бо воно мені згодиться,
Та й поїду за кордон —
В місто Лондон чи Лондён...

Обіцяю пам'ятати,
Що таким я можу стати,
Якщо зможу вчасно встати.
Бо ж такі смачні вони —
У дітей ранкові сни!

ISBN 978-966-22-7001-3

9 789662 270013